

9 vrouwelijke dichters en 1 man

Muurgedichten: een verrassende verschijningsvorm van poëzie in het straatbeeld.

Op verschillende locaties in de binnenstad van Hasselt zijn dichtregels van vrouwelijke dichters op muren aangebracht. Een dichtregel van de enige man in dit gezelschap is te zien op de Sluis brug.

Met de realisatie van deze muurgedichten willen we de bewoners en de bezoekers van Hasselt in aanraking brengen met poëzie. Iedereen de stad op een andere manier laten beleven en de binnenstad nog aantrekkelijker maken.

Daar - Joke van Leeuwen	p.2
Een kind uit vijfenveertig - Anna Enquist	p.3
Bedevaart - Vrouwkje Tuinman	p.4
De stad is nog stil... - Tjitske Jansen	p.5
Tijd - Vasalis	p.6
Zondagmorgen - Ida Gerhardt	p.7
Bijna nooit... - Judith Herzberg	p.8
Wieg - Ida Gerhardt	p.9
Eén zee - Casper de Jong	p.10
Godenschemering - Elly de Waard	p.11
Als een passant... - Ketje van Blokland	p.12

Hadden er lang naar gezocht, maar wat lag
het daar prachtig, precies op zijn plaats

Joke van Leeuwen

Daar

**Hadden er lang naar gezocht, maar wat lag
het daar prachtig, precies op zijn plaats.**

Overall groeisel, verschiet en bedoening.
Alles kon rijmen, ook als het niet.

Zaten daar gretig te willen ontvangen
aan lange ontsplinterde tafels waarop,
nog gesloten, schenkbaar te tillen getink.
Kregen te lezen wat eetbaar kon, drinkbaar kon,

alles beschreven. Keken soms over de regels heen,
zagen daar groeisel, verschiet en bedoening.
Iemand riep: Drinkt u maar, drink maar, ik
kom dalijk bij u - terwijl hij verdween.

uit de bundel: Wuif de mussen - 2006

Ik ging aan land, ik, voel de wind
en in die schaduw, ben ik vrij

Anna Enquist

Een kind uit vijfenveertig

Mijn vader had twee levens. Een
kort en vlammend, zonder mij. En een
daarna. Mijn vrijheid was een plicht.

Ik speelde in een pasgeboren luwte;
wat ik voor vol aanzag was innerlijk
ontwricht. Verhalen gingen onvoorspelbaar

dicht en vragen ketsten terug. Ik zweeg.
Als ik aan tafel zat stond er een horde
hol van honger in mijn rug. Ik at.

Hij nam een boot. Geen vijand kan
op open water schuilen. Mijn vader
klemde in zijn vuisten schoot en roer.

Gevangen in een cel van hout dwong
hij de vrede af. Hij vocht met storm.
Opluchting dreigde als een tweede dood.

Mijn vader had twee levens: een
sloeg zijn brandmerk in het ander
en het ander joeg een schaduw over mij.

**Ik ging aan land, ik, voel de wind
en in die schaduw ben ik vrij.**

uit de bundel: Klarlichte dag - 1996

Om de hoek begint het Steeds één straat

Vrouwkje Tuinman

Bedevaart

Om de hoek begint het. Steeds één straat,
één dag verderop. Een andere plek, weg
van dit alledaagse leven. Ergens is iets beters,
iets met eeuwigheid. Het staat of valt
bij de voorbereiding. De juiste schoenen,
een exacte kaart, de vrouwen die in de stad
hun eigen dorp hebben gemaakt, daar bidden
voor ons welzijn. Een hotel met sterren, uitzicht
en bewijzen. De slak die acht keer om
zichzelf heen draait voor hij naar buiten kan,
en weer naar binnen. Mensen die tot ver
over de bergen ploegen en het laatste stukje
op hun knieën gaan. Ook wij moeten op reis
naar op zijn minst ons eigen wezen, een aflaat
die ons straks als we ter bestemming zijn
gaat helpen daar te blijven.

geschreven in opdracht van de SCAB
ten behoeve van Hanze & Bedevaart - Gedichtenroute

De stad is nog stil. Tegen elkaar
en een muur slapen twee fietsen

Tjitske Jansen

**De stad is nog stil
Tegen elkaar en een muur
slapen twee fietsen**

(een haiku)

uit de bundel: Het moest maar eens gaan sneeuwen - 2003

Ik droomde dat ik langzaam leefde

Vasalis

Tijd

Ik droomde, dat ik langzaam leefde....

langzamer dan de oudste steen.
Het was verschrikkelijk: om mij heen
schoot alles op, schokte of beefde,
wat stil lijkt. 'k Zag de drang waarmee
de boomen zich uit de aarde wrongen
terwijl ze heesch en hortend zongen:
terwijl de jaargetijden vlogen,
verkleurende als regenbogen....
Ik zag de tremor van de zee,
zijn zwellen en weer haastig slinken,
zooals een groote keel kan drinken,
en dag en nacht van korten duur
vlammen, en dooven: flakkrend vuur.
De wanhoop en de welsprekendheid
in de gebaren van de dingen,
die anders star zijn, en hun dringen,
hun ademlooze, wreede strijd....
Hoe kón ik dat niet eerder weten,
niet beter zien in vroeger tijd?
Hoe moet ik het weer ooit vergeten?

uit de bundel: Parken en woestijnen - 1940

De handpalm is geopend naar het licht

Ida Gerhardt

Zondagmorgen

Het licht begint te wandelen
door het huis
en raakt de dingen aan.
Wij eten
ons vroege brood gedoopt in zon.
Je hebt het witte kleed gespreid
en grassen in een glas gezet.
Dit is de dag waarop de
arbeid rust.

**De handpalm is geopend naar
het licht.**

uit de bundel: De hovenier - 1961

Bijna nooit zie je een vogel in de lucht
zich bedenken, zwenken, terug

Judith Herzberg

**Bijna nooit zie je een vogel in de lucht
zich bedenken, wenken, terug.**

(het kortste gedicht uit de bundel)

uit de bundel: Dagrest - 1984

Geur van honing en jonge melk, van een nestdiertje dat slaapt

Ida Gerhardt

Wieg

**Geur van honing
en jonge melk,
van een nestdiertje
dat slaapt.**

Een ademen
van dons.

En speurbaar
aan de neusvleugels
de geur van wat gebeurd is:
geboorte, geheim.

uit de bundel: Verzamelde gedichten - 2005

Ieder denken wil niet stoppen Ieder water wil naar zee

Casper de Jong

Eén zee

Als ik vuurtoren schrijf kijk jij al uit over de zee.
Vissen, zie jij ze zwemmen.
Bodemschooiers met hun schubben,
haaien, al het tandentuig.
Er gaan veel dieren in de zee.

Noordzee, Oostzee, Oceaan.
Hoe ze haar vanaf het land ook noemen,
van de zee is er maar twee.
Één van water, één in je hoofd.

Hoe lang de rivier ook onderweg was,
ieder water wil naar de zee.
Ieder denken wil niet stoppen.
Als het eb is, wordt het vloed.
Iedere torenwachter weet: één zee is genoeg.

uit de bundel: De dag dat ik gelukkig werd - 2018

En uit dit schitterend palet
rijst er een zeeslag op van wolken

Elly de Waard

Godenschemering

De magistrale avondlucht
Schildert het industrieterrein
Tot Bagdad aan het IJ -
Filters van ragdun fijn gemalen vuil
Waardoor de zon in balken schijnt
Versluieren de arabeske werf
**En uit dit schitterend palet
rijst er een zeeslag op van wolken.**
Bezuiden dit druipt honingzoet elektrisch licht
Uit steeds meer ramen van de huizen.
Ik ben alleen -
Gekleed in flarden van gezang
Dat uit de autoradio rafelt
Achter mij aan en om mij heen
Voeg ik mij zwijgend in de rij.
De stemmen die uit deze stoet
Van water en metaal opgaan
Vertellen een tumultueus
Scheppingsverhaal van een nieuw Babylon
Waarvan de duistere contouren
Al lokken aan de horizon.
Het ozon verft het asfalt adellijk blauw
Als het ademloos door ons bewaarde bloed
Dat eens gemorst zal worden op de vloeren
Van wie de aarde van ons erven -
Geplukt is dan de oogst die wij het waard vonden
Te redden uit het avondlijke vuur
Door hem te zaaien in het uur
Waarop het sterven al was uitgerukt.

uit de bundel: Furie - 1981

Als een passant ben ik in dit eeuwen oude huis

Ketje van Blokland

als
een
passant
ben
ik
in
dit
eeuwen
oude
huis

aan
gekomen
op
een
juni
dag

eens
zal
ik
verder
gaan

geschreven door de bewoner van dit pand

